

**CEA MAI
TRĂSNITĂ
EXCURSIE
CU CLASA**

DIN ULTIMUL CĂTRALION ȘI CEVA DE ANI

Titlul original al acestei cărți este *The Worst Class Trip Ever* de Dave Barry.

Copyright © 2015 by Dave Barry

© Storia, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARRY, DAVE

Cea mai trăsnită excursie cu clasa : din ultimul catralion și ceva de ani

/ Dave Barry ; trad.: Roxana Măciucă. - București : Storia, 2016

ISBN 978-606-94251-0-7

I. Măciucă, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ILUSTRĂȚIE COPERTĂ ȘI DESIGN: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

REDACTOR: Tudorița Șoldănescu

CORECTORI: Cătălina Călinescu, Mirela Vișan

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

DAVE BARRY

**CEA MAI
TRĂSNITĂ
EXCURSIE
CU CLASA**

DIN ULTIMUL CĂTRALION ȘI CEVA DE ANI

Traducere din engleză de Roxana Măciucă

STORIA

Pentru Dylan Maxwell Barry,
o generație complet nouă

Niciuna din toate cheștiile pe care o să vi le povestesc nu s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi stat lângă Matthew Diaz.

Nu mă înțelegeți greșit: Matt este prietenul meu cel mai bun. Dar poate fi un idiot. Când eram la grădiniță, aproape *toți* băieții erau idioți, așa că nici Matt nu ieșea prea mult în evidență. Și așa am devenit prieteni. Acum, chiar dacă suntem în clasa a VIII-a și Matt este, uneori, incredibil de enervant, am cam rămas cu el pe cap.

Iată de ce am ajuns să stau alături de el în avion, în timpul excursiei cu clasa. Mă gândesc la asta uneori. Dacă aș fi stat oriunde altundeva, aș fi avut parte de o excursie normală și niciuna dintre încurcăturile astea nebunești nu ar fi avut loc.

Pe de altă parte, când mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi stat alături de Matt în timpul aceluia zbor...

OK, bănuiesc că totul începe să sune destul de misterios. Să o iau cu începutul:

Numele meu este Wyatt Palmer. Sunt elev în clasa a VIII-a, la Școala Gimnazială Culver din Miami. Cunosc o mulțime de oameni care spun că Miami este un loc ciudat, dar este casa mea, așa că m-am obișnuit cu faptul că tot ce se întâmplă aici nu se întâmplă și în locurile normale.

Să luăm exemplul episodului din urmă cu aproape șase luni, când tata a ieșit să ia ziarul de pe gazonul din fața casei. Îi place să citească rubrica de sport în timp ce își bea cafeaua, ca să se poată plânga de cât de varză sunt cei din echipa de fotbal Dolphin. Așa că primul lucru pe care îl face în fiecare dimineață este să se ducă afară și să ia ziarul de pe gazon.

Ani de-a rândul, a făcut treaba asta doar în boxeri. Mama ura acest obicei. Îi spunea mereu să-și ia măcar un halat de baie pe el ca să nu-l vadă cineva. Tata zicea însă că nu avea cine să fie afară la 6 dimineața și că, în plus, a purta boxeri era același lucru cu a purta un costum de baie. Ceea ce nu e chiar adevărat, mai

ales dacă vedeți boxerii în care doarme tata: n-au pic de elastic, ci doar o grămadă de găuri, care, zice mama, nu se destramă datorită petelor de pe ei. Ea i-a aruncat de câteva ori, dar el s-a dus și i-a luat din gunoi. Tata ține mult la boxerii lui.

În fine, în acea dimineață, s-a dus afară, ca de obicei, să ia ziarul și, tot ca de obicei, câinele nostru, Csonka, l-a privit din pragul casei. Lui Csonka îi place să supravegheze ceea ce se întâmplă, dar știe că nu are voie să iasă afară fără lesă. Tata se apleca după ziar – credeți-mă, nu vreți să vedeți asta – când, deodată, Csonka a început să latre ca un nebun. Tata a sărit speriat, s-a întors să vadă ce se întâmplă și, tocmai când era pe punctul de a țipa la Csonka să înceteze, a văzut de ce lătra de fapt.

Un aligator.

Locuim în apropierea unui canal. Peste tot în Miami sunt canale care fac legătura cu Parcul Național Everglades, ceea ce înseamnă că a locui aici e cam același lucru cu a locui într-o mlaștină. Avem case, drumuri, centre comerciale și altele, dar totul este construit deasupra unei mlaștini. Cât despre animalele care trăiesc în mlaștină, ei bine, e plin de ele peste tot. Ne-am obișnuit să vedem în curțile noastre șerpi,

șopârle și toate soiurile de broaște, păsări mari, cu picioroange și, în unele cartiere, chiar și crabi. Și, din când în când, mai apare și câte un aligator.

Acesta despre care vă povestesc nu era unul tocmai mic și se afla pe iarba din fața casei, la vreo trei metri de aleea principală. Asta însemna că, atunci când s-a dus să-și ia ziarul, tata trecuse fix pe lângă el, fără să-l observe. L-a văzut clar doar când Csonka a început să latre. Și nici în ruptul capului nu se gândea să treacă din nou pe lângă el.

— Rosa! Rosa! a început s-o strige pe mama.

Împreună cu mama și cu sora mea, Taylor, am alergat spre ușă să vedem ce se întâmplă. Tata era pe alee, încercând cu o mână să-și țină boxerii pe el și cu cealaltă îndreptând *Miami Herald* spre aligator, ca și cum ar fi fost o armă sau ceva de genul ăsta. Mama a țipat, la fel și Taylor, iar eu am scos un sunet ciudat. Era un aligator destul de mare.

— Sună la 911! a strigat tata. Mai repede!

— OK! a răspuns mama, alergând spre bucătărie.

Csonka lătra deja ca un apucat. În plus, ieșise din casă fără lesă, ceea ce era o încălcare a regulilor, dar credea, bănuiesc, că așa îl apăra pe tata. Nu făcea însă altceva în afară de a-l enerva teribil pe aligatorul care

a început să înainteze lent, așa cum fac toți aligatorii. Cred că pusese ochii pe Csonka, dar, cu toate astea, se îndrepta oarecum spre mine și spre Taylor, așa că tata a luat-o și el spre noi fluturând *Miami Herald* către aligator și alungându-l: „Șuuu! Marș de-acolo!”

Cu siguranță a fost cel mai curajos lucru pe care putea tata să-l facă, dar asta nu l-a impresionat deloc pe aligator. Ba dimpotrivă, l-a făcut s-o ia în direcția tatei, care s-a întors și a zbughit-o înapoi spre alee.

— ALEARGĂ ÎN ZIG-ZAG! i-a strigat Taylor.

În Florida, unii oameni cred că aligatorii pot să alerge doar în linie dreaptă, așa că le spun copiilor să alerge în zig-zag dacă sunt urmăriți vreodată de un aligator. De asta i-a strigat Taylor așa ceva. Dar e un mit. În clasa a V-a, profesorul de științe, domnul Buntz, ne-a arătat un filmuleț cu un aligator care alerga bine-mersi după o găină moartă, târâtă în zig-zag de un tip. Atunci domnul Buntz a zis că ar trebui să alergăm în linie dreaptă când se întâmplă să dăm peste un aligator.

— ESTE UN MIT! i-am strigat tatei. ALEARGĂ ÎN LINIE DREAPTĂ!

— Încerci să-l *omori*? a țipat Taylor la mine, trăgându-mi un pumn în braț.

Taylor este în clasa a VI-a și îi place să se dea în spectacol.

Adevărul e că tata nu putea să ne audă pe niciunul dintre noi din cauza lătratului lui Csonka, care devenise și mai zgomotos. Aligatorul stătea acum chiar pe alee și Csonka era destul de aproape de el, ceea ce nu era bine deloc, pentru că aligatorii, pe lângă faptul că *pot* merge în zig-zag, pot și să se miște foarte repede atunci când vor. Cel din filmulețul domnului Buntz a prins chiar și găina și a fost cât pe ce să-l prindă și pe tipul care o târa.

Poliția a ajuns destul de repede. În vreo două minute, trei mașini s-au oprit pe strada din fața casei noastre cu sirenele pornite. Toți vecinii au ieșit din casele lor ca să vadă ce se întâmplă. În plus, și oamenii care se îndreptau spre serviciu și-au oprit mașinile ca să se uite la noi.

Polițiștii au coborât, dar nu au reușit să se apropie prea mult de aligatorul care îl urmărea pe câinele nostru care, la rândul lui, lătra în continuare. În următoarele minute, tot mai mulți oameni și-au oprit mașinile în fața casei noastre, astfel că, în curând, s-a strâns o mulțime destul de mare care îl urmărea pe tata.

În cele din urmă, au sosit niște ofițeri de la poliția animalelor. Ei sunt obișnuiți cu aligatorii care apar pe gazonul din fața caselor, așa că au reușit să-l captureze în vreo cinci minute. L-au prins cu un lasou, i-au acoperit botul cu bandă adezivă și l-au dus într-o dubă. Vecinii s-au întors la casele lor, șoferii și-au reluat drumul și Csonka s-a oprit din lătrat. În cele din urmă, totul s-a terminat. Mama însă continua să-i reamintească tatei că ea îi *spusese* să nu mai iasă din casă cu boxerii ăia, dar el nu o luase în seamă. Nu! Nu o ascultase etc. etc. etc., i-a zis mama de vreo 650 de ori.

Seara, în timpul mesei, am primit un mesaj de la un puști din clasa mea, în care scria doar atât: *dă pe 4 acu' lol*. Am deschis televizorul din bucătărie și ne-am văzut casa într-o înregistrare video pe care o făcuse unul dintre trecători. Se vedea și aligatorul și era și un cadru de aproape cu tata care își ținea boxerii plini de găuri. I se vedea burta care i se revărsa peste boxeri și avea părul în toate părțile, așa cum se întâmpla în fiecare dimineață.

— Arăți foarte bine, tată, i-am zis eu.

— Nu pot să difuzeze asta fără permisiunea mea, nu-i așa? a întreat tata.

— O să chiulesc de la școală pentru tot restul vieții mele, s-a plâns Taylor.

Mama nu a spus nimic, ceea ce nu o prea caracterizează, pentru că este cubaneză. S-a uitat la televizor până s-a terminat povestea cu aligatorul, apoi s-a ridicat de la masă și a ieșit din bucătărie. Un minut mai târziu, am auzit cum se deschide ușa care dă spre curtea interioară și apoi cum se închide la loc. Am mers să verificăm ce se întâmplă și am văzut-o pe mama în curte, aproape de piscină, uitându-se la boxerii tatei. Care ardeau.

După ce s-au făcut scrum, a aruncat niște apă din piscină peste ei și s-a întors în casă trecând chiar pe lângă tata, dar fără să spună vreun cuvânt. Nu știu dacă au mai discutat despre asta, dar știu sigur că, în dimineața următoare, când s-a dus să ia ziarul, tata purta un halat de baie.

Ceea ce vreau să spun (bănuiesc că ați uitat că voiam să spun ceva) este că întâmplări ca asta – cu aligatori care apar pe iarba din fața casei – au loc tot timpul în Miami. Te obișnuiești cu ele așa cum te obișnuiești cu palmierii sau cu uraganele și cu faptul că, rareori, ai nevoie de un pulover. De asemenea, te obișnuiești să auzi vorbindu-se spaniola. Mama, de

exemplu, a crescut în Statele Unite și vorbește engleza fără accent, dar când familia ei este în preajmă – toate mătușile, toți unchii și toți verișorii, cam 17 000 cu toții –, o dă pe spaniolă. Am crescut înțelegând această limbă, astfel că, la Școala Gimnazială Culver, fac unele materii în spaniolă. Alți puști au materii în germană și franceză. Culver este ca un magnet pentru limbile străine. Dar, dacă vrei să știi adevărul, este, de fapt, un magnet pentru tocilari. Și eu sunt unul dintre ei – da, recunosc –, așa că îmi place la Culver.

În plus, s-a dovedit că a fi tocilar a fost destul de folositor în această călătorie.

Excursia a fost organizată pentru elevii clasei a VIII-a de educație civică de la Culver, care merg anual la Washington, D.C. În acest an, au fost 47 de puști în excursie, plus doi profesori și opt părinți însoțitori.

Domnul Arnold Barto și domnișoara Christine Rector au fost profesorii care ne-au însoțit în excursie. Domnul Barto este proful meu de civică și e un tip destul de OK, dar uită lucruri. Uită *o grămadă* de lucruri. Gen: „Azi vom discuta despre cel de-al VI-lea Amendament din Constituție”, zice el, la care noi răspundem: „Dar am făcut deja asta”. „Da? Când?”

continuă el. „Anul trecut, în clasa a VII-a”, răspundem noi din nou, la care el se prinde: „Stați, voi nu sunteți clasa a VII-a?” „Nu, suntem clasa a VIII-a”.

După care se uită la noi și clipește ca și cum ne-ar vedea pentru prima oară: „A, da, așa e”.

Probabil credeți că exagerez, dar nu exagerez. Este un profesor bun, dar creierul său funcționează cu încetinitorul. Dacă ceva nu s-a întâmplat cu 200 de ani în urmă, nu poate să-și amintească.

Cu domnișoara Rector nu am avut nicio oră, dar o grămadă de puști o plac. E drăguță pentru o profesoară și e deșteaptă. M-am bucurat că ea a fost unul dintre profesorii care s-a ocupat de excursia din Washington, pentru că, dacă ar fi fost domnul Barto responsabil de tot, am fi ajuns, probabil, în Brazilia. Deși, dacă mă gândesc mai bine, poate că ar fi fost mai bine așa.

În excursie ne-au mai însoțit șase mame și doi tați și, cel mai important, niciunul dintre ei nu era mama sau tatăl *meu*. Adică, îmi iubesc părinții în general, dar cu cât cresc, cu atât îmi place mai mult să îi iubesc de la distanță, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Excursia cu clasa a început dimineața devreme, când am plecat cu toții de pe aeroportul din Miami. Pe mine

m-au condus acolo părinții mei. Tata mi-a dat niște bani și mi-a spus să îi cheltuiesc cu cap, reamintindu-mi faza din clasa a IV-a când am fost în excursie cu clasa la acvariu și când mi-a dat cinci dolari pe care eu i-am dat pe cinci pungi de chipsuri Cheez-Its, cumpărate de la un automat. Le-am mâncat pe toate și, în drum spre casă, am vomitat în tot autocarul resturi de mâncare portocalii. Înainte să plec, mama m-a îmbrățișat foarte tare, mi-a spus că mă iubește foarte mult, că îi va fi dor de mine, dar că, dacă voi face vreo stupizenie la Washington, mă va omorî.

După ce au plecat părinții, domnul Barto ne-a adunat pe toți – copii și supraveghetori – pentru a ne ține un mic discurs. Ne-a spus că este un privilegiu pentru noi să mergem în această excursie la Washington și că se așteaptă să ne comportăm cât de bine putem în calitate de ambasadori ai Școlii Gimnaziale Culver. Apoi Cameron Frank a tras un pârț. El e unul dintre puștii care pot să tragă un pârț când vor. Cred că interiorul lui conține gaze în proporție de 75%. Uneori cred că ar putea chiar să explodeze.

Câțiva puști au râs, iar domnul Barto s-a uitat urât la noi, spunându-ne că ne înșelăm dacă avem impresia că o să tolereze șmecheriile de genul ăla – chiar a zis

„șmecherii” – și că nu va ezita să-i trimită acasă pe cei care fac probleme. Clar pentru toată lumea?

Toți am tăcut vreo zece secunde, timp în care domnul Barto ne-a aruncat o privire care bănuiesc că trebuia să fie înfricoșătoare. Apoi Cameron Frank a mai tras un pârț.

De data asta, toți copiii au râs. Chiar și părinții însoțitori se abțineau cu greu să nu izbucnească în râs. Domnul Barto a continuat să ne mai zică vreo câteva lucruri stricte, dar cred că și-a dat seama că nu mai eram atenți la el și a bătut din palme zicând: „OK, să mergem!”. Și a pornit în pas de marș, cu rucsacul lui enorm în spate, de parcă ar fi fost un general care ne conducea în bătălie, doar că ne conducea în bătălia greșită. Domnișoara Rector a trebuit să-l prindă din urmă și să-i indice direcția corectă.

Așa am pornit în excursie.

Am trecut de punctul de control și ne-am îndreptat către poarta de îmbarcare. Teoretic, eu mergeam cu Matt Diaz și cu alți puști care îmi erau prieteni, dar, practic, încercam să fiu cât mai aproape de Suzana Delgado.

Îmi place foarte, foarte mult Suzana Delgado, care este cea mai frumoasă fată din clasele de a VIII-a

și, probabil, din lume. Are cam 183 de milioane de prieteni pe Instagram. Este foarte deșteaptă și amuzantă și destul de amabilă pentru o fată care este așa de frumoasă. Practic, e perfectă, cu o excepție: e înaltă. Sau, cel puțin, mai înaltă ca mine. Eu sunt cam mic de statură. OK, nu sunt „cam” mic de statură. Sunt mic. Mama susține că toți din familia noastră au fost scunzi în copilărie și-mi spune că mă voi înălța normal, dar asta nu mă ajută deloc acum.

Îmi doream mai mult decât orice pe lume să ies cu Suzana Delgado. Dar nu puteam să-i dau întâlnire. Nu pentru că era înaltă, ci pentru că se vedea cu Jean-Philippe Dumas, zis J.P., care e în clasa de franceză. Și el este înalt, chiar mai înalt decât Suzana. Uneori, mă uit la el cum stă așa, înalt, fără ca măcar să se străduiască, și-mi vine să-l omor, doar că știu că m-ar bate cu siguranță.

Planul meu era să aștept ca J.P. și Suzana să se despartă și apoi să-i propun să iasă cu mine la întâlnire. Problema era că cei doi formau un cuplu permanent. Când am plecat în excursia cu clasa, erau împreună de aproape cinci săptămâni, ceea ce cred că era un record pentru Școala Gimnazială Culver.

Dar eu tot încercam să vorbesc cu Suzana sau să-i trimit mesaje de fiecare dată când găseam un motiv.

De exemplu, eram la același curs de matematică, așa că, în fiecare seară, în timpul săptămânii, îi trimiteam mesaje prin care îi ceream tema la mate. Adevărul e că știam deja care este tema la mate și, curând, și-a dat și ea seama de asta. Dar a continuat să-mi răspundă și totul s-a transformat într-un soi de glumă, ea inventând tot felul de răspunsuri amuzante. De exemplu, spunea că tema era să descoperim dimensiunea în metri pătrați a unui hamster sau chestii de genul ăsta. Uneori glumeam așa chiar și la școală, când eram față în față. Sunt sigur că mă place. Dar încă se întâlnește cu J.P. Și el e tot înalt.

În fine, am ajuns la poarta de îmbarcare și am așteptat o vreme lângă Suzana, dar fără să-i spun ceva concret. Când a venit momentul să urcăm în avion, domnul Barto ne-a zis că trebuie să o luăm drept înaintea și să ne ocupăm locurile, ceea ce am făcut cu toții, în afară de el, care s-a dus țintă la un loc greșit și a trebuit redirecționat de domnișoara Rector.

Eu am stat pe locul din mijloc, lângă Matt Diaz, care se afla la geam, pe partea stângă a avionului.

De cealaltă parte a mea, din păcate, era Cameron „Atacul Gazelor” Frank. Suzana era cu două rânduri în spatele meu, alături de două dintre prietenele ei. Pe rândul dintre noi, stăteau o doamnă în vârstă și doi tipi în jur de vreo 30 de ani. Unul dintre ei era mic de statură și avea părul lung și foarte uleios, ca o algă de mare, și purta ochelari de soare, un rucsac și saboți mov, pe care, de regulă, nu-i poartă un adult. El se afla pe locul de la geam, în spatele lui Matt. Celălalt tip era foarte mare și foarte chel. Purta un tricou negru și avea brațe puternice, tatuate cu niște șerpi încolăciți. Avea un sac mare și negru, de marinar, pe care a încercat cinci minute să-l îndese în compartimentul pentru bagaje de deasupra capului, ținând pe loc toți oamenii care încercau să ajungă la locurile lor. În cele din urmă, una dintre însoțitoarele de zbor, care avea vreo opt catralioane de ani și, probabil, era de pe vremea fraților Wright¹, a venit la tipul chel și i-a spus că trebuie să trimită bagajul la cală.

— Nu! a spus el foarte nervos. O să încapă.

Tipul avea un accent anume, dar nu era spaniol. A împins geanta foarte tare și, în cele din urmă,

¹ Orville și Wilbur Wright, frați americani, inventatorii primului avion în 1903 (n.t.).

aceasta a încăput. Însoțitoarea de zbor i-a aruncat o privire, dar nu i-a zis nimic. Arăta ca un tip pe care nu doreai să-l superi mai rău decât era deja.

Asta cu excepția prietenului meu, Matt, despre care cred că am mai menționat că poate fi cu adevărat idiot. Matt a arătat înspre compartimentul de bagaje și a întrebat, ca de obicei, mult prea tare:

— Ce crezi că are în geantă? O rachetă?

Tipul cel mare ne-a auzit. S-a uitat la Matt de parcă ar fi fost pe punctul de a-l prinde de gât și de a-l băga în spațiul de bagaje de deasupra capului, ceea ce, cu siguranță, putea să facă foarte ușor. Tipul mai mic de statură, cu ochelari de soare, i-a spus ceva și tipul cel mare s-a așezat.

— Frate, a continuat Matt încă suficient de tare. Poate chiar este o rachetă.

— Taci odată! i-am zis eu, dar era prea târziu.

Ne-am uitat în spate. Tipul cel mare s-a aplecat spre noi încât capul aproape îi ajunsese pe rândul nostru de scaune, l-a privit urât pe Matt vreo zece secunde, apoi pur și simplu a rămas aplecat *holbându-se* pur și simplu. Era foarte aproape și părea un pic nebun și, să fiu sincer, mi-a fost frică. Apoi tipul cel mic i-a zis din nou ceva și tipul cel mare s-a așezat înapoi pe locul

lui. Eu și cu Matt ne-am uitat unul la altul, ceva de genul: „Ceee?!”, și nici măcar Matt nu a fost suficient de prost încât să mai spună ceva.

Când avionul se pregătea de decolare, aceeași stewardesă a venit de-a lungul culoarului ca să verifice diverse chestii și i-a spus tipului mic că nu poate să-și țină rucsacul în brațe.

— Dar trebuie să-l țin, a zis el.

— Îmi pare rău, domnule, a spus ea, dar fără să arate că-i pare rău. Nu puteți să îl țineți așa nici în timpul aterizării, nici în timpul decolării.

— Este foarte important.

— Puteți să îl țineți după ce decolăm. Acum trebuie pus în spațiul de deasupra capului, a adăugat stewardesa, întinzând mâinile spre rucsac.

— Nu, a insistat tipul cel mic, trăgându-l înapoi.

— OK, a spus ea. Atunci trebuie să îl puneți sub scaun.

— Nu vreau să fac asta.

— *Domnule*, a zis stewardesa, *nu puteți ține rucsacul în brațe*. Dacă nu îl puneți sus, va trebui să coborâți din avion.

De data asta, tipul cel mare i-a zis ceva în șoaptă celuiilalt, într-o limbă străină, din ce am auzit eu.

Tipul cel mic a oftat și și-a băgat rucsacul sub locul din fața lui, adică sub scaunul lui Matt. Însoțitoarea de zbor i-a mai aruncat o privire tipului cel mic, după care a trecut mai departe.

Matt s-a aplecat înspre mine.

— Ce crezi că-i în rucsac? a întrebat, în șoaptă de data asta, din fericire.

— Cum aș putea să știu? i-am răspuns.

— Crezi că e o bombă?

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că, idiotule, a trebuit să treacă de securitate.

— Atunci ce e? De ce se comportă așa ciudat? El și prietenul lui cu racheta...

— Nu este nicio rachetă! am zis eu prea tare – asta e unul dintre lucrurile pe care te determină Matt să le faci – și, dintr-odată, am realizat că tipul cel mare s-a aplecat din nou spre noi și ne-a privit urât, așa că am tăcut.

N-am mai zis nimic pe durata prezentării procedurilor de securitate, în care ni s-a arătat cum să ne punem centura de siguranță și în care ni s-a spus că fiecare are o vestă de salvare – care sunt sigur

că este foarte folositoare în cazul în care avionul se prăbușește în ocean cu o viteză de peste 800 de kilometri pe oră.

Am observat că, după ce am decolat, tipul cel mic s-a întins imediat spre rucsacul de sub scaunul lui Matt. Dar apoi am încetat să mă mai gândesc la el, încercând să găsesc un motiv pentru a vorbi cu Suzana, aflată cu două rânduri în spatele meu. Ideea mea a fost să mă prefac că mă duc la baie și apoi, când trec pe lângă ea, să spun ceva amuzant, care să o facă să râdă, și astfel să avem o conversație, cu mine stând pe coridor, ceea ce era OK, pentru că urma să stau în picioare și ea jos, așa că aș fi fost mai înalt ca ea.

Părea să fie un plan bun, cu excepția unui singur lucru: nu aveam nimic amuzant de zis. Mi-am petrecut prima jumătate de oră din zbor încercând să mă gândesc la glume, ceea ce nu era ușor cu Matt, care îmi tot șoptea chestii despre tipii din spatele nostru; era convins că erau teroriști care plănuiau să arunce în aer avionul.

În cele din urmă, am găsit o glumă: trec pe lângă ea și o întreb așa, ca și cum tocmai mi-a venit ideea: „Știi unde este ieșirea de urgență?” Atunci ea va spune: „De ce cauți ieșirea de urgență?” La care eu îi voi

răspunde: „Pentru că stau lângă Cameron Frank și am nevoie de aer proaspăt!”

Nu spun că era amuzant. Spun doar că era cea mai bună variantă pe care o găsisem, dată fiind situația. Îmi repetam replicile în minte („Știi unde este ieșirea de urgență?”) și mă pregăteam pentru marele moment. În timpul ăsta, Matt arunca priviri pe furiș celor doi tipi ciudați din spatele nostru și îmi tot raporta în șoaptă diverse chestii:

- Se uită la ceva.
- Și ce? i-am răspuns.
- Trebuie să aflăm ce este.
- Nu, nu trebuie.

În fine, am ajuns la altitudinea la care poți să mergi prin avion, așa că m-am ridicat și m-am îndreptat înspre partea din spate a avionului. Am observat cu coada ochiului că cei doi tipi ciudați din spatele nostru chiar se *uitau* la ceva, numai că nu reușeam să-mi dau seama la ce anume, pentru că stăteau aplecați. Dar eram cu gândul la Suzana. Mă concentram atât de tare la ea, încât nu am văzut că bărbatul de pe locul de la margine avea un picior scos pe culoar.

Ceea ce a urmat este genul acela de eșec jenant pe care creierul tău îl memorează până în cele mai mici

detalii, ca să poată să te tortureze cu acel moment încontinuu pentru tot restul vieții tale. Iată ce s-a întâmplat:

EU (*către Suzana, prefăcându-mă că ideea îmi venise exact când eram în trecere pe-acolo*): Hei, știi unde este ieș... BUF (*ăsta a fost sunetul pe care l-am făcut când am căzut în nas pe culoar, după ce m-am împiedicat*).

SUZANA: Vai! Wyatt! Ești bine?

EU (*ridicându-mă și încercând să dau impresia că nu s-a întâmplat nimic*): Sunt bine! Sunt bine!

SUZANA: Ești sigur?

EU (*gândindu-mă la un motiv idiot pentru care să-mi spun totuși gluma idioată pe care o tot repetasem*): Mă întrebam dacă știi unde este ieșirea de urgență.

STEWARDESA ÎN VÂRSTĂ DE OPT

CATRALIOANE DE ANI (*venind pe coridor să verifice de ce am căzut și nepărând prea încântată*): Ce se întâmplă acolo?

EU: Nimic. Am căzut.

SUZANA: De ce vrei să știi unde este ieșirea de urgență?

STEWARDESA ÎN VÂRSTĂ DE OPT

CATRALIOANE DE ANI: Ce e cu ieșirea de urgență?

EU: Nimic!

SUZANA: Tocmai m-ai întrebato unde e ieșirea de urgență.

EU (*atingând noi culmi ale idioteniei*): Da?

SUZANA: Da, asta m-ai întrebato.

STEWARDESA ÎN VÂRSTĂ DE OPT

CATRALIOANE DE ANI (*către mine*): Nu înțelegi că ieșirile de urgență sunt chestiuni importante legate de siguranță în avionul acesta și că nu poți să glumești pe tema asta?!

EU: Nu.

STEWARDESA ÎN VÂRSTĂ DE OPT

CATRALIOANE DE ANI: Nu?!

EU: Da! Adică, da, înțeleg. Nu voiam chiar să... Eu doar... Este un puști care trage părțuri...

STEWARDESA ÎN VÂRSTĂ DE OPT

CATRALIOANE DE ANI: Ce?

DOMNUL BARTO (*venind pe culoar, de la locul lui*): Este ceva în neregulă?

STEWARDESA ÎN VÂRSTĂ DE OPT

CATRALIOANE DE ANI: Acest tânăr crede că este ceva amuzant în legătură cu ieșirile de urgență.

DOMNUL BARTO: Wyatt, crezi că este ceva amuzant în privința ieșirilor de urgență?

EU: Nu. Eu doar...

STEWARDESA ÎN VÂRSTĂ DE OPT

CATRALIOANE DE ANI: A spus ceva și de părțuri.

DOMNUL BARTO: Care-i treaba cu părțurile, Wyatt?

EU: Nu! Eu doar... nimic. Nu mai contează.

DOMNUL BARTO: Wyatt, vreau să te întorci la locul tău *chiar acum* și, dacă nu vrei să fii trimis acasă din această excursie, ar fi bine să nu te mai porți așa, m-am făcut înțeles?

EU: Da.

M-am întors la locul meu. În spate, am auzit-o pe Suzana cum chicotea cu prietenele ei. Acum chiar îmi doream să fi putut sări prin ieșirea de urgență.

— *Ce s-a întâmplat acolo?* a întrebat Matt.

— Taci, i-am zis.

— Ascultă, a spus el – bineînțeles că nu a tăcut –, tipii din spatele nostru se uitau la tine.

— Minunat.

— Nu, *ascultă*. Cât timp te urmăreau, am reușit să văd la ce se uitau.

— Bravo ție.

— Și, fii atent! Se uitau la fotografii aeriene.

— Și?

— Sunt fotografii aeriene cu *Casa Albă*.

M-am uitat la el.

— Ești sigur?

A confirmat din cap de două ori, foarte repede, de sus în jos, de jos în sus, și a șoptit:

— Fotografii aeriene cu *Casa Albă*.

M-am gândit la asta pentru câteva secunde.

— Poate că există o explicație simplă, am zis.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, nu știu, sunt turiști și vor vizita zona Casei Albe și vor să vadă de sus ce e primprejur.

În timp ce spuneam asta, mi-am dat seama cât de stupid sună.

Matt a dat din cap.

— Turiștii folosesc *hărți*. Nu fotografii aeriene.

M-am lăsat în jos și am aruncat o privire printre scaunul meu și cel al lui Matt către cei doi tipi ciudați din spatele nostru. Se uitau la ceva și, cu siguranță, stăteau aplecați deasupra acelei chestii ca și cum nu voiau ca cineva care ar fi trecut pe culoar să vadă la ce se uitau. Dar, din unghiul meu, am reușit să observ o frântură. Și Matt avea dreptate: era o fotografie a Casei Albe, făcută din aer. M-am uitat înapoi la Matt. El a ridicat din sprâncene.

— Vezi? a zis el.
— Ce crezi că fac?
— Are sens, a continuat el. Sunt doi tipi ciudați, care cară chestii, și din cauza asta se comportă ciudat, nu-i așa?

— Așa e.

— Și acum se uită la o fotografie aeriană a Casei Albe, corect?

— Corect.

— Acum gândește-te: *peste ce va zbura*, practic, acest avion când vom ajunge la Washington?

M-am gândit la asta. Am fost cu familia mea la Washington când eram în clasa a IV-a și îmi amintesc că, înainte să aterizeze, avionul a trecut peste râul Potomac și tata ne-a arătat chestiile faimoase care se vedeau prin hubloul din stânga și care erau foarte aproape – Monumentul Washinton, Memorialul Lincoln... și Casa Albă.

— O, frate, am zis.

— Da, a completat Matt. Și ai râs când ți-am zis că au o rachetă.

— Dar nu pot avea o rachetă. Au trecut de punctul de control din aeroport.

Matt a forăit.

— Te-ai uitat la oamenii aceia de la securitate din aeroport? Cred că putea să treacă și-un tanc peste ei atât timp cât nu conținea lichide.

— Nu, serios, nu există nicio șansă ca ei să fi putut...

— OK, OK, să spunem că nu este o rachetă. Poate e un soi de armă, formată din două piese, care sunt periculoase, dacă le pui împreună. Una dintre piese este în geanta neagră a tipului mare, de acolo de sus, și cealaltă în rucsacul tipului mic și ciudat. Când ajungem aproape de Washington, vor uni piesele și vor forma un soi de chestie care va face ceva rău.

— Ca, de exemplu, ce?

— Ca, de exemplu, să arunce avionul în aer. Sau e un tip de armă high-tech sau o chestie pe care o pot folosi pentru a dărâma ușa de la cabina pilotului. Nu știu ce este. Dar sigur este ceva.

M-am gândit de mai multe ori la ce a spus. Matt poate fi un idiot, dar nu unul atât de mare.

— Deci, ce ar trebui să facem? l-am întrebat eu.

— Poate ar trebui să îi spunem însoțitoarei de zbor.

M-am uitat înspre partea din față a avionului. Stewardesa cea rea, în vârstă de opt catralioane de ani, se uita urât în jur, de parcă ar fi fost pe punctul

de a face o vrajă și de a-i transforma pe toți în broaște. Mi-am imaginat cum ar fi fost să mă duc până la ea și să-i spun că noi credem că cei doi tipi din spatele nostru sunt teroriști, bazându-ne pe... ei bine, bazându-ne pe mai nimic.

— De ce nu îi spui tu? i-am propus lui Matt.

— Nu-i spun nimic, a zis Matt. De ce nu îi spui tu?

— Pentru că deja mă urăște, i-am răspuns.

— Cred că ea urăște pe toată lumea.

— Bine. Nu spunem nimic acum. Dar stăm cu ochii pe ei. Și, dacă fac ceva ciudat, mai ales când ne apropiem de Casa Albă, facem și noi ceva.

— Ca, de exemplu?

— Ca, de exemplu, să țipăm. Sau ceva de genu’.

— ăsta e planul nostru? Să țipăm sau ceva de genu’?

— Ai un plan mai bun?

— Nu.

— Atunci ăsta e planul nostru.

În următoarea oră sau cam așa ceva, am stat jos, destul de tensionați. Eram atât de tensionat, încât nici nu m-am mai gândit la Suzana. Din când în când, trăgeam cu ochiul printre scaune, la tipii ciudați. Nu se mai uitau la fotografia aceea, ci vorbeau în șoaptă. Tipul cel mic își ținea rucsacul în brațe.

La un moment dat, pilotul a anunțat că începem aterizarea către Washington. Ne-a spus că erau turbulențe și că aterizarea va fi „un pic dificilă” și ne-a rugat să ne punem centurile de siguranță. După aceea, ni s-a spus să ne închidem laptopurile și să punem totul deoparte. Matt și cu mine ne-am uitat repede în spate și am văzut că tipul cel mic își ținea în continuare rucsacul în brațe. Stewardesa în vârstă de opt catralioane de ani a venit în control și s-a oprit lângă ei.

— Domnule, a zis ea. Trebuie să-l puneți jos.

— Prefer să îl țin în brațe, a insistat el.

— Domnule, a repetat ea (și puteai să-ți dai seama că își cam pierduse răbdarea), *trebuie să îl puneți jos.*

Tipul cel mic a părut că vrea să spună ceva, dar a pus rucsacul jos. Chiar sub scaunul lui Matt.

Am simțit avionul coborând și apoi virând. Acum eram deasupra râului Potomac. Matt și cu mine trăgeam cu ochiul în spate. Cei doi tipi ciudați priveau pe fereastră. Apoi, avionul a început să se zgâlțâie. Foarte tare. Lucrurile din avion foșneau și pasagerii scoteau sunete încordate. Avionul coborâse foarte mult. Deja puteam vedea clădiri prin geamul din

partea stângă. M-am uitat pe furiș în spate. Cei doi tipi ciudați stăteau lipiți de fereastră – tipul mare se apleca peste scaunul celuilalt și amândoi se holbau pe fereastră.

— Ne apropiem de Casa Albă, a zis Matt.

Chiar atunci avionul s-a zdruncinat tare. Parcă ne-am fi izbit de un elefant care plutea în aer. Unii pasageri au țipat. Mie îmi era foarte frică. Apoi încă o zgâlțâială zdravănă și avionul a-nceput să se clatine într-o parte și-n alta. Mai multe țipete.

Brusc, Matt mi-a înșfăcat brațul și mi-a zis:

— Își ia rucsacul!

M-am uitat în spate și l-am văzut pe tipul cel mic aplecându-se sub scaunul lui Matt.

— Trebuie să-l oprim! a exclamat Matt.

Voiam să-l întreb cum anume, dar înainte să apuc să mai spun ceva, Matt s-a întors și s-a strecurat jos, la baza scaunului.

— Ce-ai de gând? l-am întrebat, după care am văzut ce făcea.

Se băgase sub scaunul pe care stătea, înșfăcase rucsacul tipului cel mic și încerca să-l tragă afară.

— Nu! a țipat tipul micuț și ciudat din spatele nostru. Dă-i drumul! Dă-i drumul!